

Старецъ и внуче.

На прага старецъ гобѣлѣлъ
Седи прѣгърбенъ, отмалѣлъ;
Седи и внучето си малко бави,
То с' калъ играй, — панички прави,
А той си пуши съсъ лулата
И гледа мрачно къмъ гората . . .

Седятъ . . .

А то отъ часъ на часъ
Попитва с' дѣтски тѣженъ гласъ:
— Чуй, дѣдо! — Гдѣ е татко?
Кажи, защо си не дохожда? . . .
— Ехъ, внуче мое, пиле сладко,
Той и на менъ се не обажда! . . .
Отвърща старецъ прѣзъ лулата,
Съ погледъ мраченъ къмъ гората,
Тамъ синъ му юначенъ шета
С' отборъ дружина—храбра чета . . .

К. В.
